

der tilbød ham dette Brev. Og jeg vil yderligere tilføje, at det ærede Medlems Tale i Gaar var jo et vældigt Angreb paa den højtærede Justitsminister. Med dette Angrebs reelle Indhold skal jeg ikke beskæftige mig, thi jeg ved f. Eks. intet — det er maaske lidt naivt at sige det — om hvad Trudsholm er, det er maaske min Fejl, at jeg ikke er saa godt inde i visse Sider af det politiske Liv (*N. Andersen*: Det er en gammel Hovedgaard). Naa, det er en gammel Hovedgaard. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at det, han gjorde i Gaar, maa han for min Skyld meget gerne gøre overfor den højtærede Justitsminister; men slaas det fast — og jeg maa tilstaa, at den højtærede Formands Langmodighed i Gaar har aftunget mig den største Respekt —, at man her i Tinget kan fremsætte et saa utilsløret Angreb paa en Minister eller en anden, der har Sæde i dette Ting, forekommer det mig, at saa bruger man akkurat den Fremgangsmaade overfor sine Medborgere, som netop den Presse, det ærede Medlem kalder „Smudspressen“, benytter sig af, thi der er jo ikke af det ærede Medlem anført en eneste positiv Kendsgerning. Jeg ved overmaade godt, hvad der siges omkring i Befolkningen, eller jeg hører jo noget deraf, men fører man det frem i Folketinget, maa vi væрге os alle, hvilket Parti der end er Tale om, ogsaa Ministrene, imod, at Tilsudlingsmetoden, som Smudspressen bruger, nemlig dette, ikke at møde med positive Kendsgerninger, men at møde med et Væld af Antydninger, saaledes som det ærede Medlem gjorde i Gaar, faar Borgerret her i Tinget, thi saa tror jeg, at hæderlige Folk ville melde sig fra offentlig politisk Virksomhed.

Der er i de sidste Maaneder herhjemme foregaaet en Række Begivenheder, der have vakt en vældig Sensation, og der er mange, der bære Skyld for, hvad der er kommet frem. Men alt dette er uværdigt for Landet. Der er her lagt en Atmosfære af Urenhed over os, som det danske Folk er meget for godt til, (*Wilmann*: Hvem har lagt den?) — det ærede Medlem kan tale siden — en Atmosfære, som for mig har skabt et underligt Tryk, hvorved jeg ofte har haft en Fornemmelse som ved at sidde i et Værelse med daarlig Luft, hvor man faar Lyst at slaa Vinduerne op. Medens det at være valgte Repræsentanter i det offentlige Liv skulde være en Ærespost og Tillidspost, som skaffede den vedkommende en vis Nimbus, om jeg saa maa sige, er

det jo saaledes, at i Øjeblikket trække Folk paa Skuldrene af, at man deltager i det offentlige politiske Liv, idet Hovedsagen i dette politiske Liv synes at dreje sig om den rene Sensation og Skandale.

Ogsaa overfor Udlandet er dette Forhold i allerhøjeste Grad uheldigt. I vort nærmeste Naboland, Sverige, har der i de sidste Par Aar været en alt andet end god Stemning for vort Land og vort Folk, og intet af, hvad der herhjemme er foretaget, har desværre kunnet frembringe nogen synderlig Forandring i dette Forhold. Dog Tiden læger jo Saar, og ogsaa i den Henseende var der foregaaet en Bedring. Men saa kommer herhjemme Dr. Georg Brandes i Tscherniak-Affæren og laver et Postyr og fornærmer det svenske Folk, som i Forvejen var meget ømtaalt. Selvfølgelig fremføre vi med Rette, at det er Enkeltmands Gerning, og at Nationen ikke bærer noget Ansvar for, hvad Enkeltmand gør. Men Enkeltmand bør betænke, at naar der i Forvejen er saadanne Stemninger i et Folk — og de ere der desværre —, vil enhver Begivenhed af den Natur som netop den af Dr. Brandes her valgte Optræden atter puste Sagen op og atter bringe Ufred der, hvor Tiden maaske kunde have lægt nogle Saar. Naar Forholdet er saadant, er der intet at sige til, at der hos vore Naboer udvikler sig nogen Skadefryd, naar de se de forskellige Foreteelser, som ere foregaaede herhjemme i de sidste Maaneder, en Skadefryd, som jeg har haft Lejlighed til at iagttage. Forleden Dag var det min Agt at tage over til Sverige for at konferere med nogle Mænd, for øvrigt nogle Professorer i Jura, men jeg lod det være — jeg tilstaa, at i dette Øjeblik skammede jeg mig lidt som Dansk.

Maa jeg dernæst tillade mig at sige nogle Ord i Anledning af, hvad der blev fremført af det ærede Medlem for Æbeltoft (*N. Neergaard*). Det ærede Medlem for Æbeltoft udtalte, at den Forsvarsbevægelse, der i Øjeblikket var oppe i vort Land, ansaa han for at være mindre heldig. Men det er dog saaledes, at Forsvarsbevægelsen nu som tidligere hidrører fra en Angst hos Folket forenet med Redebonhed til at værne om Folkets Selvstændighed og Frihed. Det er det, der har givet Forsvarsbevægelsen ogsaa nu dens Karakter, og det er jo intet Under, at denne Angst kommer op i Folket, naar det ser, hvad der er foregaaet. Allerede for 3 Aar siden, altsaa endnu inden Forsvarskommissionen havde siddet sin halve Tid, har det ærede Medlem manet For-